

Jeugdzone

J.D. Barker bij Boekertij:

Horen, zien, zwijgen

Het vijfde meisje

Vergeef me

De beller op lijn vier

Augustus

Met James Patterson:

De kustmoorden

Oorverdovend

Jeugdzonde

James Patterson
& J.D. Barker

Jeugdzone

Vertaald door Jan Mellema

ISBN 978-90-225-9811-5

ISBN 978-94-023-2045-9 (e-book)

ISBN 978-94-528-6583-6 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Death of the Black Widow*

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Arcangel Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 by James Patterson

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘There are mysteries which men can only guess at,
which age by age they may solve only in part.’

– Bram Stoker

NU

Kan een gebouw zweten?

Als iemand hem die vraag zou stellen, zou Walter O'Brien ontkennend antwoorden. Maar dat was wel wat het hoekige bakstenen pand op de hoek van Park en Woodward in het centrum van Detroit leek te doen. Er lag een doffe glans op de verkleurde rode muren, en de vochtige laag weerspiegelde het schijnsel van de lantaarnpalen, de neonletters boven op de gevel, en de koplampen van de auto's die langsreden. De automobilisten hadden geen weet van wat er op het punt stond te beginnen.

Walter moest de neiging onderdrukken om die verrekte verrekijker van zich af te slingeren. 'Waarom is er nog zo veel verkeer? Zet die straat af.'

Even later hoorde hij de knorrige stem van Lincoln Sealey in zijn oortje. 'Dat gaat niet.'

'Waarom niet?'

'Omdat er nog niks gebeurd is.'

Ze hadden deze discussie al zo vaak gevoerd, vaker dan Walter zich kon herinneren. Hij vond dat hij deze keer de sterkste argumenten had, maar hij liet het maar even voor wat het was. Het zou niet lang meer duren voordat er echt iets zou gaan gebeuren.

Hij keek op zijn horloge.

21.52 uur.

De neonletters bleven gestaag knipperen, en het roze en paars werd weerspiegeld door de omringende gebouwen en het asfalt.

CLUB STOMP.

Nog acht minuten.

Met z'n zevenenvijftig jaar had Walter hier eigenlijk niets meer te zoeken. Zijn gewrichten knakten en kraakten hoorbaar toen hij overeind kwam en over de dakrand naar beneden tuurde. De pijn vlamde door dat

stomme been van hem. Hij pakte zijn wandelstok en voelde dat zijn hand glad was van het zweet.

Vijf verdiepingen hoog.

Tegenover de club.

Met onbelemmerd uitzicht op de vooringang.

Wat tegenwoordig voor muziek moest doorgaan kwam bonkend naar buiten en leek de lucht samen te persen, een keihard gedreun zonder onderbreking tussen wat enigszins gedefinieerd kon worden als losse nummers. Hij miste gitaren. Melodielijnen. Harmonieën. Hij had de tijd nog meegemaakt dat het in Detroit om de muziek draaide. Muziek en auto's. Nu was het een stad waar je alleen kwam als je op zoek was naar goedkoop onroerend goed.

Er stond een portier bij de ingang, die met een zaklantaarn legitimatiebewijzen controleerde, terwijl een collega van hem langs de rij wachtenden liep die zich achter een verschoten rood koord had gevormd. Zijn taak was het om de knapste meiden ertussenuit te plukken en ze rechtstreeks naar binnen te loodsen. Beide uitsmijters waren opvallend fors gebouwd. De man bij de ingang had gespierde bovenarmen die een grotere omvang leken te hebben dan Walters hoofd. Een tatoeage die begon achter zijn linkeroor liep door over zijn kale kop. Walter zag niet wat het voorstelde. De tattoo viel uit de toon bij het peperdure pak dat de man aanhad.

Walter zag dat Sealey zich had gepositioneerd op het dak van het federale gebouw schuin tegenover hem. De man was helemaal in het zwart gekleed, lag op zijn buik en leunde op zijn zij zodat hij de rij wachtenden in de gaten kon houden door het vizier van zijn geweer, dat door een opening van het muurtje stak die bedoeld was om het regenwater af te voeren. Het geweer was een Paratus-16, een automatisch sluipschuttersgeweer dat uit elkaar gehaald in een koffertje paste dat niet veel groter was dan een lunchtrommeltje.

Red Larson verscheen op het dak, zo'n zes meter achter Walter, en liet zijn blik snel over het dak gaan. Hij controleerde de zichtlijn naar de club en begon een geweer in elkaar te zetten dat identiek was aan dat van Sealey. Ondertussen zei hij: 'Ik heb gebeld en doorgegeven dat er geschoten werd in de avondwinkel, een eindje verderop aan Woodward. Ik heb gezegd dat het klonk alsof er een automatisch wapen werd gebruikt. Of zelfs meer dan één. Daar komen vast buurtbewoners en de pers op af. Ik was niet in de

gelegenheid om de radio te bellen, maar het politiebureau is hier nog geen drie kilometer vandaan.'

'We hebben ambulances nodig, geen politie. Politie loopt alleen maar in de weg.'

'Ze sturen vast ook wel ambulances. Dat is standaard.'

'Hartaanval, had je moeten zeggen, geen schoten.'

'We hebben meer dan één ambulance nodig.'

Hij had gelijk. Walter liet het voor wat het was. 'Heb je de telefoon ontklaard gemaakt?'

Red wierp hem een geïrriteerde blik toe, haalde het goedkope prepaid-toestel uit zijn zak, brak die doormidden en kieperde de twee helften over de dakrand. 'Ja, mam. Heb ik gedaan.'

Walter schudde zijn hoofd en onthield zich van verder commentaar.

Nadat Red zijn geweer in elkaar had gezet, ging hij op zijn buik liggen, wat hem nog meer moeite kostte dan Walter. Red was elf jaar ouder dan Walter. 'Dit is meer iets voor de jongere garde, Walt. Hier zijn wij te oud voor.'

'Eerst deze klus afmaken.'

In hun oortjes zei Sealey: 'Als we nu naar mijn motel gaan, kunnen we het eind van de wedstrijd van de Tigers nog meepakken.'

'Dat bedoel ik,' zei Red.

Walter voelde een kriebel in zijn keel, haalde een zakdoek tevoorschijn en begon te hoesten. Luid, maar niet zo erg als wel eens het geval was. Hij stopte de bevlekte zakdoek weg voordat Red het bloed kon zien. Alsof Red al niet wist wat hem mankeerde. En dat gold ook voor Sealey.

Ook dat moest nog afgehandeld worden, dacht hij bij zichzelf. Al hoefde hij daar weinig meer aan te doen. Dat ging vanzelf.

Met de punt van zijn schoen tikte hij Reds voet aan. 'Wanneer heeft het voor het laatst geregend?'

'Wie denk je dat ik ben? De weerman?'

'Dat gebouw ziet er nat uit.'

'Dit is Detroit,' mompelde Red, alsof daarmee alles gezegd was. 'Hoe laat is het?'

Walter keek op zijn horloge. 'Nog drie minuten.'

'Is ze daarbinnen?'

'Voor zover ik heb begrepen wel.'

'Weet je het zeker?'

Walter was nergens zeker van, maar dat ging hij Red of Sealey niet vertellen. Het laatste waar hij nu op zat te wachten was dat ze zich terugtrokken. Hij vroeg: 'Je hebt de achteruitgang toch wel gefixt?'

Dat was een stomme vraag. Nog geen half uur geleden had hij met eigen ogen gezien dat Red de deur had dichtgelast.

'Ze kunnen alleen langs de voorkant naar buiten,' zei Red desondanks.

'Hebben jullie allebei genoeg gewone kogels?'

Red tikte op een reserveclip die links van zijn geweer lag. 'Hier zitten gewone kogels in. En ik heb ook oxy's bij me. Ik ben niet seniel, zeg. Nog niet. Alles onder controle.'

'Kun je niet beter twee geweren gebruiken?'

Red produceerde een afkeurend geluidje. 'Ik kan ze snel genoeg verwisselen, hoor.'

'Ik hoor sirenes,' onderbrak Sealey hen. 'Twee of drie politiewagens. Kommen vanuit het westen.'

De plaatselijke politie die na Reds telefoontje poolshoogte kwam nemen.

'Begrepen,' zei Walter, al hoorde hij de sirenes zelf nog niet. Hij keek weer naar de club. 'In Chicago leek het ook al of het geregend had. En ook in dat kutplaatsje bij Reno, toen in '94. En nog wel vaker, nu ik erover nadenk.'

Red haalde zijn schouders op. 'Misschien heeft het iets te betekenen, maar misschien wil je ook gewoon dat het iets is. Eigenlijk maakt het niets uit als we er toch niks mee kunnen. Als we de boel vanavond afronden, heeft het sowieso geen zin om er verder over na te denken. Daar stem ik voor, want ik wil dit niet nog eens doen.'

'In het westen komt het met bakken uit de hemel,' wist Sealey te vertellen. 'Waarschijnlijk is die bui hier langgetrokken. Niet meer aan denken. Concentreren.'

Walter keek weer op zijn horloge. 'Het is zover.'

Hij haalde een prepaidtelefoon uit zijn broekzak en toetste het nummer in dat hij met een zwarte viltstift op zijn handpalm had geschreven.

Een mannenstem nam op, schreeuwend om boven de muziek uit te komen. 'Club Stomp!'

Walter sprak langzaam en deed zijn best om niet te laten horen hoe gespannen hij was. 'Ik heb een bom in uw club geplaatst. U hebt twee minuten om iedereen naar buiten te brengen, anders gaan jullie er allemaal aan. Hebt u dat begrepen?'

‘Een bom?’

‘Hebt u dat begrepen?’

‘Jawel, maar...’

Walter verbrak de verbinding.

In tegenstelling tot Red vernietigde hij zijn telefoon niet. Ze hadden het toestel nog nodig.

Hij liet het mobieltje in zijn zak glijden.

Even later hield de dreunende muziek op.

Het werd plotseling stil.

Binnen werd iets omgeroepen. Te gedempt om te horen wat er gezegd werd.

‘We gaan beginnen,’ zei Sealey zacht in hun oortjes.

Walter streek met een vinger over het ruwe litteken van een brandwond op zijn linkerpols. Hij bracht de verrekijker naar zijn ogen en tuurde naar de ingang. ‘Let op.’

‘Weet je dit zeker?’ vroeg Sealey.

Walter dacht aan het tekstberichtje: *Club Stomp 22.00 uur. Ik mis je.* ‘Ik weet het zeker.’

De telefoon van de eerste uitsmijter begon te rinkelen.

De man bracht het toestel naar zijn oor en luisterde.

Even later borg hij het mobieltje op en zei iets tegen zijn collega, die daarop om het gebouw heen rende, naar de achterkant. De uitsmijter aan de voorkant sprak de wachtenden kort toe, waarna ze er als ratten op een zinkend schip vandoor gingen.

Er verscheen een jonge vrouw in de deuropening. De uitsmijter trok haar verder naar buiten. Ze rende weg. Bijna schouderlang donker haar, zwart jurkje.

‘Brunette, in de twintig, wit!’ riep Sealey.

‘Klopt!’ reageerde Red.

‘Die niet,’ sprak Walter, zonder er honderd procent zeker van te zijn. Hij was er sowieso niet honderd procent zeker van.

Er kwamen twee mannen naar buiten, die naar het parkeerterrein aan de overkant van de straat holden. Walter en zijn team lieten hen gaan.

In de club klonken kreten.

Iedereen probeerde naar buiten te komen.

Het was een goede zaak dat er geschreeuwd werd. Het kabaal zou wat er stond te gebeuren overstemmen.

Er kwam weer een jonge vrouw naar buiten. Ogen opengesperd. Helemaal in de war.

‘Blondje!’ zei Sealey. ‘Bruine ogen!’

‘Blondje, bruine ogen, klopt,’ zei Red.

‘Die niet,’ zei Walter weer.

Er kwamen nog twee jonge vrouwen naar buiten, die elkaar ondersteunden. Op het bovenbeen van de spijkerbroek van de vrouw links zat een uitdijende donkerrode vlek. Haar metgezel was gewond aan haar arm, mogelijk van een messteek of een uithaal met een kapotte fles. Bloed droop van haar vingertoppen toen de uitsmijter de twee naar voren duwde en naar de parkeerplaats wees.

‘Die niet,’ meldde Walter voordat de anderen iets hadden gezegd.

Zweet druppelde over zijn voorhoofd en kwam in een van zijn ogen. Met de rug van zijn hand veegde hij het zweet weg, en hij drukte de verrekijker steviger tegen zijn ogen.

Gisteren had Walter poolshoogte genomen. Bij de ingang had hij gezegd dat hij de gasleidingen kwam controleren, en hij was meteen doorgelopen. De ingang bestond uit een enkele glazen deur, smal, die naar een nog smal-ler gangetje leidde. Rechts was de kassa, en links een glazen vitrine waar de vergunningen van de club hingen. Als je eenmaal voorbij de kassa was, werd de gang breder, maar het gangetje tussen de kassa en de deur zelf, de enige uitgang nu de achterdeur was dichtgelast, vormde een fuik. Hij schatte dat er op z'n minst tweehonderd bezoekers binnen waren, mogelijk meer. Lastig te zeggen op een donderdagavond. Hij deed zijn ogen dicht en stelde zich de krappe ruimte voor, waarin iedereen in paniek probeerde weg te komen en er mensen in het gedrang kwamen en werden vertrapt.

Er kwamen nog drie mannen naar buiten. Jongens nog, eigenlijk. Nauwelijks achttien.

Zijn team liet ze gaan. Er verschenen nog twee jonge vrouwen: een zwarte en een latina. Er kwamen nu steeds meer mensen naar buiten; iedereen probeerde een veilig heenkomen te zoeken.

De zwarte vrouw had een snee in haar wang, en misschien een gebroken arm. Moeilijk te beoordelen, maar ze ondersteunde haar ene arm met haar andere. De jonge vrouw die haar hielp droeg een kort rood jurkje en had één schoen verloren.

Sealey negeerde de gewonde vrouw en beschreef haar metgezel. ‘Latina.

Bruin haar, een paar centimeter over de schouders. Groene ogen.'

'Groen?' snoof Red. 'Zeker weten?'

Walter aarzelde geen moment. 'Sealey, schieten!'

Sealey schoot.

De kogel trof de latina in haar arm, vlak onder de schouder, kwam er aan de achterkant uit en boorde zich in de sintelmuur. Een stofwolkje steeg op, beton verbrijzelde. Ze liet haar metgezel los en greep naar haar schouder. Bloed sijpelde tussen haar vingers door.

'Mis,' zei Sealey met enige irritatie in zijn stem. 'Ze is gewond.'

'Shit,' zei Walter. Er kwamen nog vier mensen naar buiten. Drie mannen, één vrouw.

'Ik kan die vrouw niet goed zien,' zei Red. 'Die mannen staan ervoor.'

'Hier dito,' zei Sealey.

Walter hoorde de sirenes nu wel. Ze waren dichtbij. 'Leg een van die mannen om als het moet. Als je die vrouw maar in het vizier krijgt!'

'Zeker weten?'

'Schieten, verdomme!'

Red Larson schoot.

De man die het groepje aanvoerde draaide zich met een ruk naar rechts om, dook ineen en greep naar zijn enkel.

Sealey meldde snel: 'Rossig haar met roze streep links. Blauwe ogen.'

'Links voor haar of voor jou?' vroeg Red snel.

'Wat?'

'Die streep!'

'Links voor haar! Voor haar!'

Red liet de lucht uit zijn longen ontsnappen. 'Klopt.'

'Die niet,' zei Walter.

Er werd steeds harder geschreeuwd.

Het was inmiddels tot de portier doorgedrongen dat er van buitenaf geschoten werd, en nu probeerde hij iedereen bij de deur tegen te houden. Maar ondanks zijn forse gestalte was hij geen partij voor de menigte die tegen de deur duwde om weg te komen.

Sealeys stem kraakte in Walters oortje. 'Ik zie allemaal mensen deze kant op komen, op Woodward. Ze zijn niet eens bij de winkel gaan kijken die Red had genoemd. Ze komen hier in een rechte lijn op af. Ik zie zes, nee, acht politieauto's. Tot nu toe nog geen SWAT.'

Er kwamen nog vijf mensen naar buiten. Door het gedrang in de club werden ze door de deur naar buiten geduwd, langs de portier.

Een van de jongemannen uit dat groepje ging op zijn hurken zitten, wees naar het dak waar Sealey zich had verschanst en riep de portier erbij.

‘Dit gaat niet lukken,’ zei Red snel. ‘Er komen er te veel in één keer naar buiten.’

Walter omklemde zijn wandelstok, draaide zich snel om en liep met manke tred in de richting van het trappenhuis. ‘Neem de ingang onder vuur! Zorg dat iedereen binnenblijft. Sealey, zoek een nieuwe positie, want je bent gespot. Ik ga erheen!’

Hij bereikte de openstaande deur van het trappenhuis en ging naar beneden. Nog maar halverwege kreeg hij al last van een brandend gevoel in zijn borst. Tegen de tijd dat hij de begane grond had bereikt en naar buiten liep, kreeg hij weer een hoestbui. Bloed bleef op zijn kin achter.

Toen de deur nog maar net achter hem was dichtgevallen, kwamen er op Park drie politieauto’s met gierende banden tot stilstand. Op Woodward Avenue kwamen er nog drie aanscheuren. Eén ambulance. Nee, twee. In de verte loeiden nog meer sirenes.

Walter keek om zich heen en begon te vloeken toen hij niet zag waarnaar hij zocht. ‘Waar is die bak?’

Geen reactie.

‘Waar blijft die bak, verdomme?’

‘Nog een paar minuten,’ antwoordde Sealey. ‘Vijf. Of tien.’

Te langzaam. Shit.

Walter schudde zijn hoofd. ‘Niemand doet iets voordat ik het zeg. We gaan hier niet op burgers schieten. Daar gaat het niet om. Vergeet de instructies niet.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Red. ‘Is dit wat je wilt?’

Hij leunde op zijn wandelstok, draaide zich om en liep het kruispunt op. Met zijn gebroken lichaam liet hij zich op zijn knieën zakken, waarna hij zijn wandelstok neerlegde. Hij stak zijn handen omhoog toen een meter of drie links van hem een politieauto met gierende banden tot stilstand kwam.

Wat Walter wilde deed er nu niet meer zo veel toe. Over een uur zou hij toch dood zijn.

1986

Walter O'Brien, 22 jaar

‘Weet u zeker dat u iemand hebt horen schreeuwen?’

Het was duidelijk dat de bejaarde vrouw van 1A weinig met de politie ophad. Maar vanachter de deurketting had ze al snel door dat brigadier Herb Nadler geen bedreiging vormde. Ze maakte het kettinkje los en stapte de hal in om zo dicht mogelijk bij zijn gezicht te gaan staan als haar krappe anderhalve meter toestond. Walter O’Brien keurde ze nauwelijks een blik waardig, en ze was snel met hem klaar. Ze knikte naar het trappenhuis. ‘Mij zul je niet hebben horen zeggen dat er iemand aan het schreeuwen was. Ik had het over gejang. In 2D. Daar moeten jullie echt wat aan doen. Dat kan zo niet nog een nacht doorgaan.’

‘Gejang? Als van een hond in nood, bedoelt u?’ vroeg Nadler.

‘Ja, maar het was geen hond. Het was een mens.’

‘Weet u dat zeker?’

‘Denk je dat ik de politie had gebeld als dat niet zo was?’

Haar verschoten roze badstoffen peignoir viel weer open, en ze deed geen enkele moeite om daar iets tegen te doen. Ze droeg er een versleten t-shirt van Harold Melvin & the Blue Notes onder, en een afgeknipte grijze joggingbroek. Geen beha. En dat was betreurenswaardig, aangezien haar borsten minstens vijftig jaar over hun hoogtepunt heen waren. Er zaten paarse krulspelden in haar haar, en veel ervan werden met elastiekjes bij elkaar gehouden.

Walter stond een paar stappen achter zijn partner en probeerde het beeld dat op zijn netvlies gebrand stond te wissen. Hij hees zijn koppel op; het gewicht ervan herinnerde hem er constant aan dat hij niet de goede maat had gekregen. De agent van dienst op het politiebureau had bij hoog en bij laag tegen Walter beweerd dat hij geen kleinere had toen hij de riem uitdeelde, met daaraan onder andere twee sets handboeien, een mes, peperspray, een portofoon, reservebatterijen, een wapenstok, en een zaklan-

taarn. Minstens vijftien kilo, en dat was voordat Walter er de Smith & Wesson plus reservemunitie aan had gehangen die hij de dag daarvoor in ontvangst had genomen.

De vrouw verplaatste haar aanzienlijke gewicht van haar ene naar haar andere voet. 'Die flauwekul is nu al bijna twee weken aan de gang.'

'Waarom hebt u dan niet eerder gebeld?'

'Ik heb acht keer gebeld. Jullie zijn de eersten die ik hier zie. Waarom zijn jullie niet eerder gekomen?'

Walters partner keek haar glazig aan. Walter wist wat de man wilde zeggen, omdat hij dat onderweg in de auto omstandig had uitgelegd. *Maak je borst maar nat. Flikken die zich 's avonds na elven in de buurt van Forest Park wagen, zijn hun leven niet zeker. De helft van de meldingen uit die wijk zijn nep, alleen bedoeld om agenten daarnaartoe te lokken, zodat ze iets hebben om hun pistolen op leeg te knallen. De meeste problemen hier lossen zich vanzelf op. Het beste kun je naderhand de overlevenden verhoren die in het ziekenhuis zijn beland, omdat het geen zin heeft om vroegtijdig je gezicht te laten zien, want dan raak je geheid bij zo'n knalvuif betrokken.* Nadler wist niet van ophouden, de volle twintig minuten dat het kostte om hierheen te rijden, slechts onderbroken door geklaag dat hij zich ook nog moest ontfermen over een groentje als Walter (zijn eerste avonddienst, nota bene) op deze dodenmars.

'Ik hoor nu niks,' merkte Walter op, langs de trap naar boven kijkend.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. 'En jij denkt dat dat een goed teken is?'

Een jongetje, dat hooguit twee was en een overvolle luier droeg, kwam uit het flatje gedrenteld, sloeg zijn armpjes om een been van de vrouw en keek de twee agenten nieuwsgierig aan.

Ze klopte het jongetje op zijn hoofd. 'Ik ga weer naar binnen om voor de derde keer te proberen dit ventje in slaap te krijgen, zodat zijn moeder hem tussen haar baantjes door even kan zien. Gaan jullie maar naar boven om te kijken wat daar aan de hand is, want het lijkt me niet in de haak, en iedereen in het hele gebouw heeft er zo langzamerhand schoon genoeg van.'

En met die woorden leidde ze het kind naar binnen en sloeg de deur achter zich dicht. Nadler en Walter bleven alleen in de hal achter.

Nadler keek weer langs de trap omhoog. 'Klaar om waakzaam en dienstbaar op te treden?'

Walter trok zijn riem weer op en vloekte toen die onmiddellijk afzakte.

Nadler rolde met zijn ogen. ‘Die kutgrapjes ook altijd. Straks legt er nog iemand het loodje, alleen doordat ze de nieuwelingen altijd in de zeik nemen.’ Hij haalde een mes van zijn eigen koppel en reikte dat Walter aan. ‘Prik er maar een extra gaatje in, voordat de hele zooi op je enkels zakt. Ze vinden het altijd ontzettend geinig om nieuwelingen op hun eerste ronde op pad te sturen met een riem die te groot is, met veel te veel spullen eraan, als een soldaat die voor het eerst de jungle in trekt. De helft van die zooi heb je helemaal niet nodig. Wanneer we weer bij de auto zijn, zal ik je laten zien wat je echt nodig hebt. De rest kun je in je locker achterlaten. Zeg maar niet dat ik je heb geholpen, anders verzinnen ze morgen weer iets nieuws. Dus dit blijft onder ons, oké?’

‘Ik heb nergens last van,’ zei Walter, die zich naar de trap omdraaide.

‘Hoor eens, als jij het leuk vindt om beschoten te worden als dat ding net op je enkels is gezakt, moet je het zelf weten. Maar anders prik je er gewoon een extra gaatje in, zodat je die riem goed vast kunt maken. Dat scheelt ons beiden een hoop administratieve rompslomp.’

Walter pakte het mes aan, maakte een extra gaatje in zijn koppel en trok de riem strak. Zonder nog iets te zeggen gaf hij Nadler het mes terug.

‘Niets te danken.’

Nadler hing het mes weer aan zijn koppel en maakte het leren veiligheidsriempje van zijn revolver los. Hij liet zijn hand op de kolf rusten. ‘Jouw pistool blijft gewoon aan je riem. Alleen als ik het zeg, mag je je wapen trekken. Ik wil niet dat je meteen al op je eerste avond iemand overhoop knalt. Grote kans dat het om een stelletje junks gaat die aan één stuk door zitten te trippen. De meesten zijn aan de heroïne, blijven de hele tijd binnen en gaan pas naar buiten als ze geen eten meer hebben of weer moeten scoren. Ik ken minstens drie appartementen in dit gebouw waar het er op die manier aan toegaat. Als je daar binnenstapt, zie je twintig man in hun eigen viezigheid liggen, meer dood dan levend, compleet van de wereld. Bij de meesten zit geen kwaad, maar pas op dat ze niet gaan spugen. En als ze toch gaan spugen, moet je uitkijken dat je niets in je ogen of je mond krijgt. En anders moet je zo snel mogelijk een kraan zien te vinden om die rotzooi weg te spoelen. Sommige hoeren die hier wonen dragen zo veel ziektes met zich mee dat de ratten met een wijde boog om ze heen lopen. Als je zo’n souvenirkje voor je vriendin meeneemt, is de kans groot dat ze je lul afhakt, als die er al niet uit zichzelf af is gevallen.’

Walter keek naar de gesloten deur van 1A.

Nadler kon zich maar al te goed voorstellen wat er in het hoofd van zijn collega omging. ‘Het zal niet lang duren voordat je dat knulletje in de boeien moet slaan. Vraag maar aan zijn moeder of oma. Die weten wel hoe het daar toegaat. Het is te hopen dat je hem vaker tegenkomt, zodat hij je op een gegeven moment kent en begint te twijfelen als hij op een dag met een pistool voor je neus staat, zodat jij hem voor bent. Het is wij tegen hen, jongen. Vergeet dat niet. Op het moment dat je dat vergeet, ben je er geweest. Kom...’

Nadler liep de uitgesleten trap treden op, met zijn ene vlezige hand op de leuning en de andere op zijn pistool.

Walter stak zijn hand in zijn broekzak. Zijn vingers gleden over het verweerde leer van een hondenhalsband die hij daar bewaarde. Hij voelde de barsten, de gaatjes, de rand van de metalen hondpenning. ‘Daar gaan we,’ zei hij zacht, en met die woorden liep hij achter Nadler aan, de trap op.

De eerste verdieping zag er net zo uit als de begane grond. Op de muren zat bladderend behang dat tig keer was overgeverfd. Er hing een mufte pislucht, en het was dat er tl-buizen aan het plafond bungelden, anders zou de ruimte ten prooi zijn gevallen aan de schaduwen, waar kakkerlakken, spinnen, ratten en muizen zich schuilhielden. Walter voelde dat het ongedierte hem in de gaten hield.

Bovenaan de trap stapte Nadler over een weggegooid condoom. Hij keek goed om zich heen en betrad behoedzaam de hal.

Op deze verdieping bevonden zich zes appartementen.

2D was de tweede deur rechts.

Hij gebaarde naar Walter dat hij door moest lopen en naast de deur moest gaan staan. Toen klopte hij met een ferme tik aan en deed een stap opzij.

Nooit recht voor een deur blijven staan, dat hadden ze er op de politie-academie wel in geramd. Als tegenstanders gingen schieten, richtten ze meestal op het midden. Hier dacht Walter aan toen hij zich tegen de gebarsten gipswand naast de deur drukte, hoewel hij wist dat gips geen bescherming bood als de tegenstander slecht mikte of hoog en met een afwijking naar rechts schoot.

Nadler trommelde met zijn vingers op de handgreep van zijn pistool en wachtte een paar seconden voordat hij weer op de deur bonsde. 'Politie! Opendoen!'

Als er al mensen in de woning aanwezig waren, hielden ze zich muisstil.

Verderop in de hal ging de deur van 2E een paar centimeter open. Een slungelige zwarte tiener tuurde door de smalle kier om te kijken wat er aan de hand was. Zijn blik kruiste die van Walter, en de jongen leek niet goed te weten of hij de deur weer moest sluiten. Hij zei: 'Hij heeft daar een meisje binnen.'

'Wie?'

‘Ik weet niet hoe hij heet. Een witte gast. Zit er al een paar maanden.’

‘Hij of dat meisje?’

Zonder antwoord te geven deed de tiener de deur dicht en draaide verschillende sloten om.

Walter keek opzij naar Nadler.

Die kauwde op de binnenkant van zijn wang. ‘Hij zei dat er daarbinnen een man en een meisje zitten. Hij zei niet dat ze daar tegen haar wil is. Kan een hoertje zijn die hem ter wille is. We kunnen niet naar binnen als er geen misdrijf is gepleegd.’

Walter keek naar de deur van 2E. ‘Zal ik die jongen een paar vragen stellen? Om te kijken of hij iets specifieker kan zijn?’

Nadler richtte zich weer op de deur van 2D zonder op Walters voorstel in te gaan.

‘Hij zou nooit zoiets zeggen als hij niet dacht dat ze gevaar liep,’ ging Walter verder.

‘Nu sla je een beetje door, jongen.’

‘Waarom doen ze dan niet open?’ *Jezus, Nadler is bang*, realiseerde hij zich. *Ze hebben me opgezadeld met een fraai rolmodel.*

Walter liet zijn vuist met kracht op de deur neerkomen. ‘We weten dat er iemand thuis is! Doe open! Nu!’

Het zinde Nadler niets. Hoofdschuddend keek hij naar Walter. ‘Godsamme, groentje,’ mompelde hij. ‘Wil je je op de eerste dag al overhoop laten schieten?’

Vanachter de deur klonk een dreun.

Een harde dreun. Er was iets op de grond gevallen.

Iets groots. Bijvoorbeeld een persoon die onderuit was gegaan, dacht Walter.

Het geluid werd gevolgd door een gesmoorde kreet, die bijna onmiddellijk verstomde.

Daar gaan we.

Nadler leek op te leven. Voorzichtig haalde hij zijn revolver uit de holster en deed een stap opzij, met de loop op de deur gericht. ‘Politie Detroit, we komen binnen!’

Walter besloot zich niets aan te trekken van wat Nadler hem had opgedragen; hij ging daar mooi niet zonder wapen naar binnen. Hij trok het veiligheidsriempje los en pakte zijn dienstwapen.